

Роман мого життя близький до епілогу,
В гаях прожитих літ блукає листопад.
Надходить час мені збиратися в дорогу,
З якої ще ніхто не повертався назад.

Дивлюся, як вітрець похитує тополю,
Як місяць-молодик підводиться в зеніт.
І рідне все мені, і миле все до болю,
І не лишу, мабуть, без болю білий світ.
